

[Aksel Larsen.]

utryghed ved hele landets økonomiske situation og regeringens økonomiske og skattepolitik. Den er udtryk for, at der ude i befolkningen og navnlig i arbejderklassen ikke er tillid til regeringen og til regeringens politik. Og den er udtryk for, at man mener, at der holdes dårligt hus med vore økonomiske muligheder, og at fordelingen herhjemme er skæv.

Ja, vi kender udmærket vel den måde, man så taler på om Danmarks fundamentale økonomiske svagheder — talen om, at mange års vanstyre har bragt økonomien ud i et sådant uføre, at den bedste regering, Danmark nogen sinde har haft, nu må bruge mange år til at rette stillingen op. Og så får vi som sagt at vide, at det er befolkningens usalige hang til at bruge for meget, der er det øjeblikkelige orde, hvorfor den skal tvinges til at nedsætte forbruget. Danmark skal spare sig ud af krisen.

Alt det kender vi, og det parres så med advarsler imod de ulovlige strejker, som der er talt meget strenge ord imod her i dag. Jeg kan ikke lade være med at sige: man ved vel, at det eneste reelle effektive våben, lønarbejderne har, er at udnytte deres solidariske styrke til solidariske aktioner? Når de bliver behandlet sådan, at de er utilfredse, så reagerer de, og så kan man jo godt ønske, at alting i dette land skal være indrettet på et skrivebord efter passer og lineal, og der må ikke ske noget som helst, som ikke er foreskrevet i love og forordninger, men sådan er det nu ikke med det levende liv og de levende mennesker. Der kan komme det tidspunkt, som vistnok hele Københavns befolkning var ude for i 1848, hvor man griber til noget, der kan kaldes fortvivlelsens selvhjælp. Det kan udmærket vel ske, at der bryder uro ud på en arbejdsplads, at der kommer strejker, som ikke er i overensstemmelse med arbejdslovgivningen eller overenskomsterne, og som følgelig karakteriseres som ulovlige.

Jeg vil ikke sige, at jeg anser ulovlige strejker for under alle omstændigheder at være et gode, for det er de naturligvis ikke; det afhænger dels af deres begrundelse, dels afhænger det af, hvor fornuftigt de er organiseret, og hvilke resultater de kan føre til. Men derfra til simpelt hen at fordømme strejker som ulovlige, blot fordi de ikke

passer med loven og profeterne, vil jeg ikke gå, for det afhænger virkelig af, hvor længe man turrer folk. Folk i herredet siger nok, at Jeppe drikker, men de taler ikke om, hvilken tørst han lider, eller hvor mange tæv han fik af sin kone.

Ja, så får vi at vide af regeringen og i særdeleshed af statsministeren, at det er nødvendigt, at befolkningen nedsætter sit private forbrug, for kun derved kan vi spare os ud af vanskelighederne. Jeg kan ikke lade være med at tillade mig at citere lidt af, hvad ordføreren for vor lovforslagsbuket, hr. Poul Dam, sagde her i folketinget den 13. januar. Da gik han imod denne teori, der, som han sagde, også kom til udtryk i byggerapporten, om, at man ikke kan bruge de samme penge to gange, og at den samlede produktionsværdi ikke lader sig forøge eller i hvert fald ikke vil blive forøget. Dette anerkender vi ikke. Hvis vi virkelig udnytter de kræfter, vi har, og de muligheder, vi har, kan produktionen og velstanden selvfølgelig forøges, så der bliver mere at fordele, og derfor ligger det ikke sådan, at hvis vi vil klare valutavanskelighederne, er det nødvendigt, at arbejderne spænder livremmen ind. Det kunne jo tænkes, at det kunne klares på anden måde, og den måde har vi antydnet ved, at vi har stillet vore 3 lovforslag og 8 forslag til folketingsbeslutning, som er et samlet oplæg til et alternativ til regeringens økonomiske politik.

I øvrigt, hvis regeringen er så bekymret for det private forbrug, så synes jeg, at den skulle gøre noget, hvor den faktisk har muligheder. Jeg tror ikke på den teori, at hvis man blot pålægger strengere skattebyrder, går det private forbrug automatisk tilsvarende ned. Erfaringerne herhjemme fra og fra andre lande viser, at den teori holder ikke. Dels er befolkningen ude for et kolossal pres for at få den lokket til at købe, selv om den ikke har råd, og selv om den måske ikke har behov. Det er spørgsmålet om reklame, som vi har talt om så tit fra denne talerstol. Hvis regeringen ville gøre noget for, at man ikke i den grad opfordrede folk til at købe, bruge og smide væk så hurtigt som muligt, kan det godt være, at det faktiske, såkaldt private forbrug ville være noget mindre. Men dertil kommer jo, at vor skattelovgivning er indrettet sådan,